

Luzsicza István

TALÁLKOZÁS

addigra már vagy másfél éve
hogyan elsirattunk
és szűk éve hogy
megörökölt kis kék Suzukidat is elpasszoltuk
pedig tudod: emlékedet mindörökre
de tárgyi emlékeid egyre fogyatkoztak
s csak a szívünk vert sűrűbben
ha az utakon járva-elve
idegenül ismerős
kis kék Suzukik jöttek szembe
aztán mentünk tovább lenyugvó pulzussal

mígnem a felüljáró enyhe kanyarjában
tudod ott az emkettes fölött
megint jött az ismerős kis kék Suzuki
én meg már nem is gondoltam semmire
szórakozottan pislogtam le a rendszám táblára:
s ott volt egymás mellett az a három betű
és pedáns rendben a háromjegyű szám
én meg azt hittem
vagy inkább nem hittem semmit
s leginkább nem is tudtam mit higgyek
hát csak lassan emeltem fel tekintetem
miközben a vér kiment az agyamból
– és mire arcába néztem volna az érkezőnek
a kis kék Suzuki már tovagurult

én meg haza
tudod mi az a pár száz méter
mégis egy örökkévalósággal ért fel
s mire kiszálltam
– azt mondják: falfehéren –

már kezem-lábam remegett
mondanom kellett volna miért
én meg elmondani se tudtam
mit nem tudok elmondani

s most meg kell írnom
mert te hátha mégis tudod
hogy nem fogtam fel
hogy nem hittem el
s még ma sem:
kis kék Suzukijával
ki jött akkor szembe

Heroikus táj I. (bronz, kő)